

Vanessa Walder

Noaptea minunată a regelui-elf

Ilustrații de Almud Kunert

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WALDER, VANESSA

Noaptea minunată a regelui elf / Vanessa Walder ; il. de Almud Kunert. - București : Unicart, 2020
ISBN 978-606-576-896-3

I. Kunert, Almud (il.)

821.112.2

Vanessa Walder

Title of the original German edition: Die Wundernacht des Elfenkönigs

© 2010 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Traducere din limba germană

Matei Predescu

© 2020 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

O duminică hormonală

Există zile în care nici cea mai frumoasă vreme de primăvară nu ajută la nimic. Degeaba se chinuie soarele să ștergă și ultimele rămășițe de zăpadă. Degeaba desenează brândușele, ciuboțica-cucului și ghioceii pete de culoare prin parcuri. Mugurii copacilor, trilurile păsărilor și miresmele vlăstarelor noi trec neobservate.

La etajul opt al unui bloc de chiriași din mijlocul orașului, draperiile dormitorului erau trase, paturile nefăcute, iar cei patru membri ai familiei ședeau la masa din bucătărie, în pijamale și cămăși de noapte. Până acum, niciunul dintre ei nu aruncase nici măcar o singură privire pe fereastră în această dimineață de duminică. Cu ochii cășcați, cei doi copii urmăreau cum mama lor înfuleca a cincea chiflă acoperită cu un strat de gem de un deget și decorată cu un castravete.

Fetița cu păr lung și negru și ochi albaștri îi aruncă fratelui ei o privire pe furis. Ariane și Erik se obișnuiseră cu faptul că mama lor devora tot ce nu se punea la adăpost suficient de repede. De câteva ori,

Ariane chiar se surprinse gândind cât de bucuroasă era că nu aveau animale de casă. Într-unul din accesele ei de foame, probabil că Linda nu s-ar fi dat înapoi nici de la un porcușor de Guineea fript. Dar așa ceva desigur că Ariane nu putea spune cu voce tare, nici măcar în glumă. Zilele astea, mama ei și Joachim nu găseau deloc amuzante asemenea glume. Și tocmai asta i se părea lui Ariane din cale afară de amuzant. Până în urmă cu patru luni, totul fusese altfel.

Cândva, mama lui Ariane și tatăl lui Erik ar fi fost oricând gata să participe la o bătaie cu perne sau un atac cu gădilituri și să petreacă diminețile de duminică în fața televizorului sau cu tot felul de jocuri.

Acest lucru s-a schimbat într-o zi ploioasă de noiembrie a anului trecut. Joachim și Linda decoraseră sufrageria ca de sărbătoare și își anunțaseră copiii că urmau să aibă un frățior peste șapte luni. Iar înainte de venirea sorocului, voiau să se și căsătorească.

Erik începuse să țopăie prin cameră de bucurie. În schimb, Ariane schițase doar un zâmbet tăcut, privind la ghirlandele de hârtie de deasupra capului ei. Așadar, un frățior. Încă de pe atunci se întrebase ce avea să însemne acest lucru pentru ea.

Ariane îl îndrăgea foarte mult pe Joachim, iar fiul lui, Erik, îi era ca un frate, chiar dacă îl

cunoscuse abia în urmă cu trei ani. Dacă Erik avea să-și iubească mai mult fratele adevărat decât pe ea, sora vitregă de doisprezece ani? Și dacă și pentru Linda și Joachim copilul lor avea să însemne mai mult? Înainte, Ariane nu se îndoise niciodată că ea era cea mai importantă persoană din lume pentru mama. Ariane avusese și un tată, dar el spălase putina chiar înainte ca ea să se nască.

Începând cu acea zi din urmă cu cinci luni, Ariane fusese foarte atentă la cum se purta Linda cu ea. Înainte de orice, Linda începuse să doarmă îngrozitor de mult. Și nu doar că se scula cu mult mai târziu ca înainte, dar pe parcursul zilei mai moțâia încă de nu știu câte ori. Nu dură mult până când Linda chiar începu să se comporte ciudat.

Uneori, lui Ariane i se părea că mama ei era plecată cu gândul departe, departe, lăsând în urmă o străină bântuind prin apartament. De regulă, Linda Fameck era o femeie pe care nu o putea tulbura nimic. O crescuse pe Ariane singură și, în ciuda acestui fapt, își îndeplinise visul de a deveni ilustratoare și, într-un final, chiar și scriitoare de cărți pentru copii. Nu exista nicio îngrijorare despre care Ariane să nu-i poată vorbi mamei, nicio problemă la care Linda să nu aibă vreo soluție, nicio glumă la care să nu participe și nicio copilărie pentru care să se simtă prea bătrână. Linda

nu era doar mama lui Ariane, ci și prietena ei cea mai bună. Dar această Linda părea acum plecată în vacanță.

Parcă citind gândurile fiicei ei, Linda puse deoparte revista cu articole de nuntă pe care o răsfoia. Își privi corpul, își puse mâinile pe burta rotundă ca o minge și începu să plângă.

Nici acest lucru nu mai era ceva neobișnuit în ultima vreme. Linda plângea des: la reclamele cu mâncare pentru câini de la televizor, când cineva povestea câte un episod amuzant, când vecinul de jos asculta muzică prea tare... Doar în Joachim izbucnea panica de fiecare dată când curgeau lacrimi pe obrajii Lindei. Poate că îi era teamă că ar putea declanșa o inundație? Sări ca mușcat de un scorpion și vru în același timp să-i maseze umerii Lindei, să-i aducă un pahar cu apă, să deschidă fereastra și să aducă un șervețel.

– Sunt prea grasă! suspină Linda, în timp ce Joachim se învârtea în cercuri, neajutorat. N-o să-mi vină în veci nicio rochie din asta. Anulează nunta!

În urmă cu două săptămâni, Joachim făcuse greșeala să ia în serios vorbele ei. Îi sunase pe toți oaspeții și le spusese să nu mai vină. Când Linda aflase acest lucru, se închisese timp de câteva ore în baie și plânse. Văzând așa ceva, Joachim fu nevoit să îi sune iarăși pe toți și să îi invite din nou.

– Dar, draga mea, sunt doar hormonii, zise el de data aceasta.

Joachim se războia cu hormonii deja de luni de zile. Erau scuza pentru toate: când Linda îi reproșa lui Ariane că nu-și făcea curat în cameră, deși nu erau decât trei cărți pe pat, când Erik uitase să aspire praful, iar Linda își pierduse cumpătul, pentru problemele de digestie ale Lindei tot hormonii erau de vină și, uneori, chiar și pentru emisiunile proaste de la televizor. Și pentru comportamentul lui Erik, tot hormonii erau exclusiv răspunzători, după Joachim.

Dar fratele vitreg al lui Ariane nu era însărcinat, ci era doar un puști de treisprezece ani. Pentru Ariane, aceasta însemna că acum el prefera să-și petreacă mai mult timpul cu prietenii decât cu ea. Ba, mai mult, în urmă cu câteva zile sunase cineva care, după voce, era clar o domnișoară. Erik stătuse o oră în telefon cu această fată, chicotind întruna. Iar când Ariane îl întrebuse dacă fata era prietena lui, Erik îi trântise ușa în nas.

Erik și Ariane încă aveau fiecare camera lui. Dar chiar și acest lucru avea să se schimbe în curând, căci pentru bebeluș nu exista o cameră în plus. Când avea să se nască ea peste două luni, casa avea să devină de-a dreptul aglomerată. Da, ea – bebelușul era fetiță și avea să se numească Freya. Erik

propusese acest nume, ceea ce era un mare noroc pentru mogâldeța încă nenăscută. Dacă era după Joachim, ar fi fost Kunigunde, Mechthild sau Peternella. Ariane fu de părere că numai un librar ar fi putut lua serios în considerare asemenea nume pentru fiica sa.

Totuși, Joachim era singurul care rămăsese în continuare el însuși. Sigur, mai stătea de vorbă din când în când cu burta Lindei și era ceva mai sentimental decât de obicei. Dar nu uitase că avea și o fiică vitregă căreia îi plăcea să citească. Nu mai departe de ieri, Joachim adusese iarăși o cutie cu cărți pe care le cumpărase de la anticariat. Lui Ariane îi plăceau cărțile vechi. Încerca mereu să-și dea seama cui îi aparținuseră înainte și pe ce căi întortocheate ajunseseră la ea.

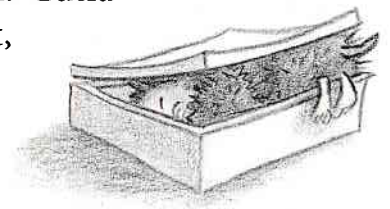
Cel mai mult îi plăceau poveștile fantastice. De ce să citească povești în care era vorba despre probleme la școală sau probleme cu frații și părinții? Pe acelea le cunoștea suficient de bine. În schimb, când apăreau dragoni sau elfi, lumi magice și aventuri de neuitat, atunci parcă undeva se deschidea o ușă care ducea departe de aici și acum.

Ariane trecuse pragul acestei uși. Iar acesta era un secret pe care îl împărtășea numai cu Erik. Cât de mult i-ar fi plăcut să-și amintească împreună cu el de toate acele lucruri fermecate

care se întâmplaseră de cealaltă parte a ușii! Voia să vorbească despre dragonul Obligo și se întreba ce se mai întâmplase cu iepurele Theodor și prietenul lui goblin, Knaster. Lui Ariane îi era dor de șerpoaica Lukreția și de lupoaica Elvira, dar, mai presus de toate, de prietena ei, tână vrăjitoare Yvelle. Gândul îi zbura mereu înapoi, la palatul de pe insula elfilor din mijlocul lacului păzit de sălcii. Acolo unde regele-elf Leandro veghea peste pădurea fermecată.

Ariane fusese acolo. Nu într-un vis, nu cu gândul, ci în realitate. Știa că nu era totul doar în închipuirea ei și o durea că Erik refuza să vorbească despre asta. De îndată ce Ariane pomenea de pădurea fermecată, Erik devenea taciturn și ursuz. Fără să scoată vreun cuvânt, dădea doar de înțeles că știa despre ce vorbea sora lui.

Poate că, la un moment dat, Ariane ar fi putut începe să-și pună judecata la îndoială. Ar fi putut demult crede că pădurea magică de dincolo de graniță fusese doar o născocire a imaginației ei și s-ar fi rușinat de visele ei extravagante. Însă aceasta doar dacă nu ar fi existat cutia de trabucuri din camera ei. Cutia era bine ascunsă pe raft, în spatele cărților, ca să nu dea nimeni peste ea din întâmplare.

Căci ceea ce se găsea în cutie nu trebuia să cadă în mâinile nimănui.

La prima vedere, cele două viețuitoare mici arătau ca niște ghemotoace de blană. Numai atunci când le mângâiai, nubelii se întindeau, arătându-și mâinile și picioarele lor mici, dar și ochii mari și negri. Ai fi putut la fel de bine să crezi că erau omizi păroase sau miriapode cu blană. Până la urmă, și în lumea oamenilor erau destule creaturi neobișnuite. Însă, pentru nubeli, acasă era în pădurea fermecată.

Îți dădeai seama de aceasta abia atunci când puneai unul la ureche. Acolo, mica creatură se agăța de lob și își băga capul înăuntru. Cu condiția să fi mâncat și dormit pe săturate, nubelul putea transmite mesaje pe calea gândului. Din păcate, nu reușea să trimită sau să primească decât trei cuvinte, înainte de a deveni iarăși obosit și înfometat.

Oricât de singură se mai simțea Ariane din când în când, nu încercase niciodată să trimită mesaje în pădurea fermecată. Prietenii ei de acolo nu aveau nubeli. Singurul care putea primi și trimite mesaje pe calea gândului și fără nubeli era regele-elf. Iar pe el Ariane nu îndrăznea să îl deranjeze.

Doar o singură altă ființă mai reacționase la chemările lui Ariane: dragonul Obligo. Acum

deja se făcea aproape un an de când nu mai auzise nimic de el. Cât de des stătuse la fereastra ei, privind la orizont și sperând să vadă aripile verzi ale prietenului ei. Degeaba părea că pădurea fermecată o uitase pe Ariane.

La gândul acesta, ochii lui Ariane se umplură cu lacrimi. Își înghiți lacrimile odată cu restul de ceai din cană, privind cum mama ei dădea atacul asupra celei de-a șasea chifle. Linda tocmai întrebă dacă mai era vreo conservă de ton, iar Joachim se grăbi să i-o aducă din frigider. Erik sări de la masă la auzul telefonului, iar Ariane se ridică și ea ca să spele vasele de la micul dejun. Exact ca o fetiță normală de doisprezece ani, într-o dimineață normală de duminică. De parcă n-ar fi zburat niciodată în spinarea unui dragon, de parcă n-ar fi vorbit niciodată cu niciun elf, de parcă nu s-ar fi întâlnit niciodată cu o vrăjitoare.

Ariane simți în acea clipă că inima i se înmoaie, la fel cum se înmuiase prinsoarea întunericului asupra pădurii fermecate după sărutul mirilor. Nu își putea desprinde privirea de la burta Lindei, dar totuși ce vedea nu era deloc o burtă, ci era surioara sa Freya care boxa și lovea, în așteptarea clipei în care avea să vadă lumina zilei. Sau poate că micuța îi făcea din mână lui Ariane? Fata puse încet mâna pe burta mamei sale și simți mișcările. Nu mai era mult și aveau să fie cinci și astfel o familie și mai împlinită.

– Trebuie să vorbești tare, îl rugă Ariane pe Erik. Ca să te audă și Freya.

– Am citit că bebelușii încă din burțile mămicilor lor percep voci și muzică și alte sunete, zise Joachim. Cu siguranță, și Freya poate... continuă el, dar făcu o pauză, parcă ezitând. V-ați mai gândit la numele Walpurga?

Linda bombăni, Ariane își dădu ochii peste cap, iar Erik scoase niște sunete de repulsie. Joachim oftă.

– Hm, bine, atunci spuneți mai departe, le zise el copiilor. Cum se numește povestea?

Erik și Ariane își zâmbiră unul celuilalt.

– Noaptea minunată a regelui-elf? propuse Erik, iar Ariane încuviință.

– Sună palpitant, fu de părere Joachim. Haideti, s-o auzim!

SFÂRȘIT

Cuprins

O duminică hormonală	5
Copacul vieții	14
Se caută eroi	26
Schimb de putere	42
O coroană pentru dragon	57
Profeția	67
A fost odată	78
O idee sclipitoare	88
Două fețe ale oglinzii	104
Sfârșitul unui gigant	113
Întoarcere în pădurea fermecată.....	121
Misiunea goblinilor	132
În palatul de sub ape	140
Ultimul serviciu al Linguei	152
Ortus	162
Mireasa greșită	169
Prietenul bursuc	176
Răsăritul.....	183
Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți ...	188
Ca în povești	200

